

Αντιφασιστικοί πυρήνες σε κάθε γειτονιά



Στις 18 Σεπτέμβρη συμπληρώνονται 5 χρόνια απ' τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από χρυσαυγίτες στο Κερατσίνι. Ο Παύλος δεν ήταν ο μόνος που «έπεσε» απ' τη δολοφονική μανία των φασιστών. Ο Σαχζάτ Λουκμάν, πακιστανός εργάτης στην Αθήνα, είχε δολοφονηθεί μερικούς μήνες πριν το Γενάρη του '13.

Δεν θέλουμε να γράψουμε άλλο ένα κείμενο για την εγκληματική και θρασύδειλη δράση των φασιστών. Τους ξέρουμε. Μια ζωή χτυπάνε στη ζούλα ανυπεράσπιστους μετανάστες, επιτίθενται με τις πλάτες των μπάτσων σε καταλήψεις και στέκια αναρχικών, καβατζώνονται πίσω απ' τα ΜΑΤ στις πορείες, κυνηγάνε δέκα άτομα έναν επειδή για τα πρότυπά τους δεν είναι «κανονικός».

Θέλουμε να μιλήσουμε για τον κόσμο που τους δημιουργεί και τους σπλίζει. Τον κόσμο του Κράτους και των Αφεντικών. Όχι για τα φράγκα και τις βίλες τους αλλά για αυτά που ζούμε εμείς εξαιτίας τους.

Και μετά να πούμε αυτά που σκεφτόμαστε για τον κόσμο το δικό μας, των καταπιεσμένων και των εκμεταλλευόμενων και την οργάνωσή μας.

Μιας κι έχουμε πειστεί πως αυτοί οι δύο κόσμοι είναι σε μόνιμη σύγκρουση!

Ξεκινώντας απ' το πρώτο λοιπόν πρέπει να πούμε πως μετά από πολύ σκέψη και βιωματική εμπειρία καταλήξαμε σε κάτι που εν τέλει φαίνεται απλό. Αυτό που ζούμε, δεν είναι καθόλου φυσιολογικό!

Αυτά τα 15ώρα για παράδειγμα καλοκαιριάτικα στα ξενοδοχεία και τις κουζίνες της τουριστικής Κρήτης για 3 ευρώ την ώρα δεν νομίζουμε να τα επέλεγε για ζωή ένας άνθρωπος που δεν θα είχε το μαχαίρι στο λαιμό, να τα βγάλει πέρα με παιδιά για ένα χειμώνα.

Αυτή την απελπισία να στέλνουμε βιογραφικό σε διαφορετική εταιρεία κάθε μέρα ταυτόχρονα κάνουμε μεροκάματα στο φασφουντάδικο της γειτονιάς, δεν πιστεύουμε επίσης ότι γίνεται από ελεύθερη επιλογή.

Τη φάση να καθαρίζεις πατώματα ή να σερβίρεις καφέδες όλη μέρα και να 'χεις από πάνω τον άντρακλα αφεντικό να σου βάζει χέρι και να σου την πέφτει με τα σάλια ως το πάτωμα, κάτι μας λέει ότι καμιά από μας δεν θα το επέλεγε από μόνη της.

Αυτό τον εφιάλτη να περνάς νύχτα με φουρτούνα τη θάλασσα σ' ένα φουσκωτό απ' τη Τουρκία για τη Χίο, ε δεν θα το 'κανε κανείς αν πίσω δεν άφηνε βόμβες, σφαίρες, σκοτωμένα αδέρφια και γκρεμισμένα σπίτια.

Τα παραπάνω είναι μερικές μόνο στιγμές απ' τη ζωή μας. Αλλά το θέμα είναι ότι τη ζωή αυτή μας την επέβαλαν.

Ποιοι; Οι πολιτικοί -δεξιοί κι αριστεροί-, οι τραπεζίτες, οι εφοπλιστές, οι βιομήχανοι, αυτοί που έχουν τις πολυεθνικές, οι τσιφλικάδες μεγαλοαγρότες, οι στρατιωτικοί και οι μπάτσοι. Το κράτος και τα αφεντικά δηλαδή για να καταλαβαινόμαστε.

Κομμάτι του δικού τους κόσμου είναι και οι φασίστες. Για αυτούς δουλεύουν κι αυτούς εξυπηρετούν. Όταν οι πρώτοι θέλουν να εντείνουν την επίθεση στην εργατική τάξη επιστρατεύουν το μακρύ τους χέρι για να κάνει τη βρώμικη δουλειά. Να σπείρει το μίσος και να μας αποπροσανατολίσει απ' τον εχθρό. Το ίδιο έργο παίζεται χρόνια τώρα.

Κι απ' την άλλη μεριά είμαστε εμείς κι ο κόσμος μας. Και για να μπαίνουμε γρήγορα στο δια ταύτα πιστεύουμε πως οι επιλογές μας δεν είναι πολλές. Για την ακρίβεια είναι δύο.

Η πρώτη είναι η επιλογή της ήττας. Ο καθένας και η καθεμιά την πάρτη της, κι όποιος τη βγάλει στη ζούγκλα την έβγαλε, γλείψιμο στο αφεντικό μας και μας λυπηθεί και μας δώσει κάνα ψίχουλο παραπάνω, μακριά από πορείες και διαδηλώσεις και το βράδυ τηλεόραση (ΣΚΑΙ κατά προτίμηση) μας και ξεχαστούμε.

Η δεύτερη είναι η επιλογή της οργάνωσης και της ελπίδας. Όλοι και όλες εμείς που βιώνουμε την καταπίεση και την εξαθλίωση να βρεθούμε και να μιλήσουμε. Να πούμε αυτό που ζούμε αρχικά στο διπλανό μας, να τον ακούσουμε. Ύστερα να αναζητήσουμε τον φταίχτη και έπειτα να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας ενώ ταυτόχρονα χτίζουμε τη δικιά μας κοινωνία. Μια κοινωνία πραγματικής ισότητας, αλληλεγγύης κι ελευθερίας.

Κάπως έτσι οργανωθήκαμε στην αντιφασιστική συνέλευση. Δεν είμαστε πολιτικοί. Μακριά από μας τέτοιες ταμπέλες. Κι έτσι δεν παραμυθιάζουμε ότι έχουμε τη λύση να την πούμε να τελειώνουμε. Απλοί άνθρωποι είμαστε που οργανωθήκαμε και ψαχνόμαστε. Για μας αυτός είναι ο αντιφασισμός. Να βλέπεις τον εχθρό συνολικά, να οργανώνεσαι και να πολεμάς. Πότε με τον λόγο πότε με τις δράσεις. Και μέχρι στιγμής νομίζουμε ότι πάει καλά.

Για αυτό θέλουμε να φτιαχτούν αντιφασιστικοί πυρήνες σε κάθε γειτονιά της πόλης. Απ' την Αλικαρνασό ως τα Καμίνια κι απ' το Ατσαλένιο μέχρι το Γάζι.

Και δεν θα ησυχάσουμε αν δεν τα καταφέρουμε.

Αντιφασιστική Συνέλευση Ηρακλείου

Κάθε 1^η και 3^η Δευτέρα του μήνα // Κατάληψη Ευαγγελισμού

antifa